



**אריאל רובינשטיין • כנס הרצליה**

**מפגן אדוני הארץ**

קסם לי להיענות להזמנה להרצות ב"כנס הרצליה על מאזן החוסן והביטחון הלאומי". הנה הודמנות לדבר אל אדוני הארץ האמיתיים. רמיינתי עצמי עומד על הפודיום, בצל דגל שבעת הכוכבים וחוצב להבות בפני קהל מפהק שהשכים קום אחרי ארוחת ערב מהממת עם כל המי ומי. ענייני של יצר זריקת אבנים לעבר צריף פלסטיק המתחזה לארמון קריסטל. זה לא היה מנומס לסרב להזמנה שנפלה בחלקי, אז יורשה לי להסביר.

הכנס, הנערך במלון דניאל, מוגדר כ"מפגש פסגה של ראשי המדינה ובכיריה במגזרים השונים". רוב מגזרי ריה של החברה הישראלית מיוצגים, במקרה הטוב, על ידי עלי תאנה. אין מגזר חרדי, אין מגזר ציוני דתי, כמי עט אין ערבים. גם לתשעה חוצי העשירונים התחתונים אין מגזר. אי אפשר להגיד שאין שם שום רב. בנוסף לכך מה רבי אלופים ישתתף בכנס גם הרב אקשטיין המוצג כ"שגריר של רצון טוב של מדינת ישראל לעולם הנוצרי-ריאוונגליאני". אך יד המקרה היא ש"קרן הידידות", שהוא עומד בראשה, היא אחת מהתורמות המרכזיות למימון הראוונות. ודרך אגב, הייתכן שמולנר ואלפרון נעלבו שהמגזר שלהם לא מיוצג ב"התכנסות השנתית החשובה והיוקרתית בישראל" וכבר בתחילת החודש ער"כ במלון דניאל פסגה משלהם?

ארגון הכנס מצטיין בהדר ובארוחות פאר, אבל הטעם עם הציבורי "לא משהו". ברשימת הדוברים שמות מוכרים כמו, גאידמק, לאורד וסריל שטיין, שכיודע שום מא"זן אסטרטגי מעמיק אינו יכול להיעשות בהיעדר דעתם. בכלל, הכנס שופע יהודים מהתפוצות ויורדים, שמוצאים לנכון למשוך בחוטי החברה הישראלית מבלי למצמץ פעמיים. ברשימת התורמים הפתעה. מדינת ישראל נוא"שת עד כדי כך, שהפסגה האסטרטגית שלה ממומנת

כסיוע "קונגרס הקהילות היהודיות ברוסיה". להזכירנו, ארגון זה עושה מלאכת קודש בקרב אחינו בגולת רוסיה המתמודדים במאבק קיום כלכלי ותרבותי. מזור, אולי לא. תוכנית הכנס מזכירה לנו שבראש קונגרס הקהילות עומד בעליה של בית"ר ירושלים.

מכבד את הכנס בהרצאתו ישראל אומן, אדם שאני מוקיר מאוד בזכות אנושיותו ותרומותיו למחשבה הכלכלית למרות דעותיו המדיניות, שגם הוא הגדין ככלתי נובעות מאומנותו. הנה נחשף מחדל ביטחוני חמור: רק אחרי הנובל נזכרים המלומדים מ"המכון למדיניות ואסטרטגיה" להסתייע בעצתו של אומן. אבל אל חשש, לתורת המשחקים כדיסציפלינה אין מה להגיד בענייני אסטרטגיה לאומית, ואומן כאדם ידאג לא להיות קישוט לפי ני הקומפוט.

הכנס מאורגן במסגרת "בית הספר (על שם לאורד) לממשל, אסטרטגיה ודיפלומטיה", ב"מרכז הבין תחומי". נשיא הקולג' בהרצליה, אוריאל רייכמן, מועמד רשימת קדימה לשרות החינוך, ניצל את המעמד להצגת משנתו החינוכית. המכללה מצטיינת בהצגת שאלות לאומיות כאילו היו סוגיות מדעיות. במילים פחות מדודות: "בול" שיט אקדמי". לדוגמה, בכנס מוצגים "מדרי החוסן והער"כת מצב הביטחון הלאומי". שאלה קטנה לפרופסורים שמאחורי המדדים: האם העובדה שכנס הרצליה היה לפורום המוביל לדיונים לאומיים (ולא הכנסת, למשל) נכנסת לחישוב מדר החוסן הלאומי בסיומן "פלוס" או "מינוס"? כנס הרצליה איננו אלא הפגנת כוח של עילית החברה הישראלית. החלק הממוסד, המרוצה והשולט בחברה הישראלית קרוע בנושאי כיבוש וביטחון, אבל הוא מתייצב בחזית ממורקת להגן על מעמדו בפני הרוב המכריע של החברה הישראלית. ואני, פשוט לא בא לי להיות שם. ■

**אליקים העצני • הוויכוח האמיתי**

**חברון או לא להיות**

בכל ויכוח על חברון יש להקדים ולומר, ששום גיימק אידיאולוגי אינו יכול להצדיק פגיעה ברכוש הזור, לת, יהודי או ערבי. מכאן ואילך, ברוכים הבאים למורקד השנאה והצביעות, שבו כל נימוקי הסרק משמשים רק להסוואה.

איך זה, שואלים בצדקנות, שקומץ קנאים יהודים משתק עיר ערבית שלמה? רחוב אחד ויחיד נותר ליהודים בחברון, היורד מבית העלמין, חולף על פני בית הדרסה, רובע אברהם אבינו ומערת המכפלה וירצא לכיוון קריית ארבע. בכל שאר רחובות העיר חיים הפקר, למרות שהסכם אוסלו מבטיח בהם תנורעה חופשית. ובכל זאת, חוש הצדק של הצבועים נפגע כאשר בנתיב היחיד הזה מגבילים תנועת ערבים כדי לאפשר ליהודים לשרוד.

בערוץ הראשון ראינו את חיים יבין וענת סרגוסטי פוסעים לאורך הרחוב הזה, כשליכם שותת דם למראה חנויות ערביות סגורות. הם לא מצאו לכך קשר עם מה שקרה לאורך הציר הזה: רציחתו של הרב רע"נ בתוך ביתו; הטבח בבית הדרסה; דקירתם למוות של אהרון גרוס, שמואל ארו והרב שפירא; רציחתה של התינוקת שלהבת פס; זוג צעיר שפוצץ שם; חיילים שנפלו. שלא לדבר על עשרות הפצועים.

משנאי חברון היהודית דואגים לחנויות רחוב השוה"דא – חללי מקדשי שם אללה. דמם של מקדשי השם היהודים שנפלו שם אינו מדבר אליהם. האלוף חיים ברילב ז"ל ביטא זאת בומנו באכזריות, אך ללא צביעות: "אלוהי הו שם, לא היו נהרגים". טובים או רעים, פורעים או צדיקים, אחת היא: ליהודים אין מקום בחברון.

ניקוי במת החר ביו"ש מהיהודים – זה המניע האמיתי למסע השיסוי של אולמרט ולבני. על זה, רבירתי, הוויכוח, ולא על "עברייני" נועד הגבעות. והראייה: היעלה על הדעת לגרש את ערבי לוד או רמלה בגלל מעשים פליליים, מסוכנים פי אלף, היוצאים משכונת הרכבת ומג'אריש?

אולמרט, לבני ומוזן יושבים על ערימת תיקים של בנייה והתנחלות בלתי חוקית ערבית בישראל וביו"ש – 7,380 צווי הריסה ביו"ש, 352 מאחזים בדואים בלתי חוקיים בנגב, 6,000 מבנים בירושלים, 10,000 לאורך כביש עכרצפת – וכולם הוקפאו או נסגרו. מי יכול להאמין להם ש"שלטון החוק" ו"כבוד המדינה" הם שמצדיקים להם נוכח כמה קרוואנים יהודיים עלו בים, גם אם הוקמו שלא כדין?

"עייפנו ממלחמה, עייפנו מלהיות גיבורים, עייפנו מניצחונות, עייפנו מלהכות את אויבנו", אמר אר למרט בנאום בניירורק הקיץ. רק כלפי המתנחלים אין לו עייפות, וכל האנרגיות הלוזחניות מוסבות מן האויב אל "גידולי הפרא" היהודיים, שיש "להסירם". אולם היהודים הלאומיים והרתיים אינם "גידול". הם איבר חיוני בגוף האומה, שקטיעתו תפלא את מלכות ישראל השלישית. אולמרט אינו מבין שהוא מתנתק מן היהודים, וכי מבעד לפנים הרעולות של צעירי רים יהודים שהיו מנאמני נאמניה של המדינה מציצה הסיסמה המפחידה, "איש לאוהליך, ישראל". ■

**חלמי כתאנה וחונן מרמרי • מצוקת הבדווים**

**אמון לא נבנה באיומים**

משאבים נועד להקמת יישובים חדשים, לפיתוח תשתיות ויצירת בסיס כלכלי, ובה בעת חלק נכבד אחר מורפנה דווקא לתגבור אמצעי אכיפת החוק והסדר.

משבר האמון בין הציבור הבדווי לממשלות ישראל נותר עדיין בעינו, והחשד שמא מדיניות הממשלה אינה דווקא לטובת התושבים טרם התפוגג. הרושם הוא שאת הדרישה לפתרון מדרבנים עתה הגורמים הביטחוניים, שמבינים את הסיכונים הכרוכים בהינתקות הציבור הבדווי מהמדינה – פשיעה ומציאת מפלט בפוגרמנטליות. אך גישה זו אינה מונעת על ידי המניעים הנכונים, שהם מאבק חברתי בעוני ובקיפוח, בפגיעה בכבוד האדם והאזרח של הציבור המיוחד הזה, שמבקש לשמר את אורחיו תיו במסגרת המדינה.

בהקשר זה יש לציין את נייר הרקע שהכין אהוד פרא"ור, חבר המועצה לביטחון לאומי, שמוצג היום בכנס הרצליה – ואף את עצם העלאת הנושא על סדר יומו של הכנס. פראוור תוחם את הבעיה, מגדיר את יעדיה וחסימיה וממליץ על פתרונות. המלצותיו, בחלקן ראיוות ומתקבלות על הדעת: טיפול שיטתי ונמרץ, העמדת פתרונות מגורים מגוונים תוך שמירה על אופי קהילתי או שבטי, התייעצות עם התושבים כאשר לדרכי הפתרון,

ככל שהתקדם פינוי המתנחלים מרצועת עזה, גברה הרהגה בקרב הציבור הבדווי ביישובים הלא-מוכרים בצ"פון הנגב: אם כך נוהג השלטון במי שהיו יקיריו, איך ינהג בנו כשיגיע רגע המעבר ליישובי הקבע?

יש להם סיבות לדאגה: 60,000 איש, כ-40% מכלל אוכלוסיית הבדווים בנגב, מפורדים היום ביישובים שצ"מחו מאליהם, ללא תשתית מוניציפלית, ללא שירותים חברתיים וללא הכרה מהמדינה. היישובים הללו, חממות לעוני ולייאוש, הם תוצאת כישלון מתמשך של ממשלות ישראל בהסדרת המחלוקת על הקרקעות הנגב, ובכך ששבעת יישובי הקבע שנבנו לבדווים בשנות ה-70 וה-80 הוקמו בתכנון לקוי והפכו לערי עוני בעצמם. על פי קצב הריבוי הטבעי הנוכחי, מוכפלת האוכלוסייה הבדווית כל 13 שנה, כך שכל עיכוב בטיפול בבעיה מעצים את חומרתה.

במשך שנים הוזנחה האוכלוסייה הבדווית ואת עיקר המאמץ השקיעה המדינה באכיפת זכויות המקרקעין שלה. אבל הרס מבנים לא-חוקיים וריסוס יכולים לא פתר שום בעיה והגביר את רגשות התסכול והעוינות. רק בשנתיים האחרונות החלה המדינה בהקצאת משאבים נכבדים, מתוך רצון להתמודד עם הבעיה ולפתורה. חלק מה-

**מכתבים**

**הסכנה לימין – מימין**

בכל פעם שמפלגות הימין רוצות לתקוף את מפלגת העבודה או את מר"צ-יחד, הן מציינות בעוז ובאון שהן מפלגות שמאלניות. האזרח הממוצע מרים גבה ושואל, מה רע בשמאל? איזה נזקים, פשעים, אסונות, ויתורים, נסיגות וכד' חולל השמאל למדינת ישראל? הרי מי שעד כה החזיר שטחים משטחי המדינה היה הימין ולא השמאל: בגין החזיר את סיני, נתניהו החזיר חלקים מחברון, ושרון התנתק מרצועת עזה.

לאור העובדות ההיסטוריות האלה, הטוענים לארץ ישראל השלמה צריכים לחשוש דווקא מן הימין ולא מן השמאל. פרופ' אבשלום מזרחי, תל-אביב

**שוד קופת הציבור**

מי הולך להרוויח בימים הקרובים כ-113 אלף שקל ב-70 יום, 45,130 שקל בחודש, 1,614 שקל ביום (כולל שבתות וחגים), 67 שקל בשעה (גם כשהוא ישן) – וכל זה בלי לעבוד כלל? אלה, כמוכן, הם חברי הכנסת בני-הזמל, המחליפים את הח"כים המתפטרים במונח הפגרה שלפני הבחירות. אני לא יודע איך אתם קוראים לזה – אני קורא לזה שוד הקופה הציבורית.

היכן עוד ניתן להרוויח סכומים כאלה בלי לעשות דבר? אה, כמעט שכחת: תמורת המאמץ של לא לעשות דבר יזכו אותם חברי כנסת להטבות נוספות, כמו עיתון יומי חנם לכל החיים והחזר הוצאות טלפון. מור יצחק, רחובות

**הפקרת הניצולים**

שוב אנו שומעים על מצבם הקשה של ניצולי השואה הקשישים, ושוב נשמעות טענות כי אין תקציב עבורם. מנגד, זוכים חברי הכנסת להטבות מפליגות, שאין דוגמתן בעולם המערבי, גם לאחר פרישתם. לזה כמוכן יש תקציב.

הגיע הזמן שנבחרי הציבור יפעלו למען ניצולי השואה בערוב ימיהם. בעוד שנים לא רבות כבר לא יישאר למי לדאוג – יישאר רק הכתם של הפקרת ניצולי השואה.

בנימין גדעון, דימונה

**ללא סמכות**

אלוף פיקוד מרכז, יאיר נווה, ברצור תו לרצות את הפוגרומצ'קים מחברון, התרפס והבטיח להם שיוכלו לשוב אל השוק לאחר שיתפנו ממנו. מעבר לאי התקינות המוסרית של הידברות עם פורעי חוק, האם אין הנ"ל חורג מסמכותו? הרי ההחלטה אינה צבאית אלא מדינית. מוטב לאלוף נווה שידאג למלא את תפקידו במקום לקבוע קביעות שהפוליטיקאים צריכים לקבוע.

מנחם איתן, חולון

**מחיר מופקע**

לפני כשבוע יצאנו לחופשה במלון באיזור עין-בוקק. כבר ביום הראשון התברר לנו שצריך לקנות מי שתייה בחנויות במתחם המסחרי של האיזור. נדהמנו לגלות שמחיר מיהשתיה כאן יקר במאות אחוזים ממחירים במרכז ובצ"פון. כך גם מחיר החלב ומוצריו. כשביקשנו מהמוכרת בקופה הסבר לתופעה, נאמר לנו כי הכל בגלל הארנונה הגבוהה שהם צריכים לשלם. האמנם זה הפתרון? כך רוצים למשוך תירות ישראלית לים המלח?

מ.ה., כרמיאל

כתובת למכתבים (עד 150 מילה): ידיעות אחרונות, ת.ת. 109, א"ת 079: 03-6082546 אי-מייל: letters@yedioth.co.il נא לציין שם מלא, כתובת ומספר טלפון